

بی توجهی پیمانکاران به زندگی کارگران ساختمانی در شهر نیویورک

پایه‌های نیویورک بر شانه‌های مهاجران

کارگران مهاجر از ترمس از دست دادن شغل خود حاضرند در شرایط غیرایمن کار کنند

در این زمان آنها مشغول تخریب خانه دو طبقه‌ای در «کنزینگتون» بروکلین بودند. ماه بعد، «هیأت جبران خسارت کارگران ایالت نیویورک» بیمه شرکت را به دلیل عدم پرداخت قطع کرد.

به گفته یکی از مسئولان با وجود تمام این موارد، رئیس آدار استیل، دانیل آدار، «هیچ مشکل انضباطی» با اداره ساختمان‌های نیویورک نداشته، در نتیجه می‌تواند به کار ساختن ادامه دهد.

این اداره در بیانیه‌ای اشاره می‌کند که شرکت دیگری مجوز پروژه ویلیامزبرگ (جایی که کلورادو کشته شد) را داشته، به همین دلیل شهرداری نمی‌تواند اقدامی انجام دهد. آدار پاسخگویی به سوال‌های مطرح‌شده را به شوهرخواهرش واگذار کرد. او در جواب سوال‌های نوشتاری می‌گوید: «با این که شرکت کوچکی هستیم برنامه‌ریزی می‌کنیم تا تخلفات را پرداخت کنیم. کاش می‌توانستیم بیشتر از این چیزی بگوییم، اما این تنها حرفی است که داریم بزنم.»

دستپاچی ناظران

میزان بالای ساخت‌وساز در نیویورک، کار نظارت را با چالش روبه‌رو کرده است.

کابینه دو بلژیکی، شهردار نیویورک که به ایمنی اهمیت بسیاری می‌دهد، برنامه دارد ۱۰۰ بازرس دیگر را هم استخدام کند. آنها می‌خواهند برای استفاده از ابزارهای بهتر برای ساخت و حذف قراردادهای مشکل‌ساز، سرمایه‌گذاری کنند. آنها برای صنعت ساختمان‌سازی منشور اخلاقی جدیدی طراحی کرده‌اند.

اما در اداره ساختمان‌ها و اداره حفاظت و توسعه مسکن در طول تاریخ فساد وجود داشته است. سازمان ایمنی در سطح فدرال هم تنها ۳۳ بازرس برای کل شهر و ۶۶ بازرس برای کل ایالت داشته است؛ کمترین میزان بازرس در پنج‌سال گذشته.

در سال‌های ۲۰۰۷ و ۲۰۰۸، بعد از وقوع حوادث بسیاری مرتبط با جرقه‌ها و داربست‌ها، شهرداری از کارگران خواسته کارت‌های شناسایی عکس‌داری جهت تکمیل دوره‌های ایمنی تأییدشده از سازمان ایمنی تهیه کنند. اما بیشتر کارگران باید ۳۰۰ دلار از جیب بپردازند و روز برای آموزش دیدن مرخصی بگیرند.

بازرسان می‌گویند در نتیجه صدور کارت‌های تقلبی افزایش پیدا کرده است؛ قیمت آنها بین ۲۵ دلار تا ۸۰ دلار است. با این حال، سازمان OSHA کلورادو هم کارت تقلبی داشته.

در مقابل، اداره بازرسی از سال ۲۰۱۲ به صورت تصادفی اقدام به بررسی کارت‌های کارگران در محل ساخت‌وساز کرد. امسال، بیش از ۲۰ نفر دستگیر شده‌اند. در ماه اکتبر در شمال منهتن، همان‌طور که تأیید شده، بازرسان کارت‌های OSHA، کارت ۷۴ کارگر را بررسی کردند.

سه کارت تقلبی ضبط‌شده، درحالی‌که ۱۰ کارگر دیگر مدارک نداشته‌اند.

بعد از کشته شدن کارلوس مونکایو ۲۲ ساله اهل اکوادور، دفتر بازرسی قضایی منهتن در اقدامی غیرعادی برای دو مدیر ساختمان‌سازی و شرکت‌هایی که برای آنها کار می‌کردند، پرونده قتل غیرعمد تشکیل داد. این اقدام در نتیجه آن است که اثبات مسئولیت کیفری کار بسیار مشکلی است.

شاکیان پرونده می‌گویند بازرسان خصوصی درباره شرایط خطرناک کاری اخطار داده بود که نادیده گرفته شده بود.

این حادثه باعث شد اداره ساختمان‌ها اخطار جدیدی را مطرح و به بازرسان یادآوری کند که اگر شاهد «شرایط خطرناک اصلاح‌نشده‌ای» بوده‌اند یا با شماره تلفن اضطراری ۹۱۱ یا با این سازمان تماس بگیرند تا مستقیماً بدون اخطار به شرکت عمل کنند.

پیتروز، از اداره بازرسی در کنفرانس خبری می‌گوید: «ما چرا این کار را پنج‌سال پیش انجام ندادیم؟ صادقانه بگوییم باید این کار را می‌کردیم، تقصیر ما بود.»

با گذاشته. در این قانون هر گونه تلفاتی در عرض هشت ساعت باید گزارش داده شوند.

این شرکت قبول کرد تا ۹۷۵۰ دلار مبلغ جریمه فدرالی مربوط به حادثه را پرداخت کند. تنها یک هفته قبل از آن، به دلیل عدم نصب محافظ مناسب در گودال ۲ متری به دادگاه فراخوانده شده بود. دو ماه بعد، در پروژه بازسازی دیگری تنها ۳ چهارراه آن طرف‌تر، به دلیل شرایط غیرایمن جریمه شد.

از هفت نفری که جان خود را از ماه جولای از دست داده‌اند، پنج نفر آنها برای پیمانکارانی کار می‌کردند که قبل جریمه شده‌اند. رقم این جریمه‌ها به ۶۰ هزار دلار می‌رسد.

گزارش اخیر از هیأتی مردم‌نهاد که وابستگی‌های صنفی دارد، از طرف سازمان OSHA نشان می‌دهد که «تعداد بازرسان OSHA محدود و برای متخلفان جریمه‌های کمی در نظر گرفته می‌شود، بنابراین بسیاری از پیمانکاران تخلفی از قوانین OSHA را جدی نمی‌گیرند.» یکی دیگر از شرکت‌هایی که تاریخچه طولانی از مشکلات ایمنی دارد، شرکت استیل آدار بروکلین است. سازمان ایمنی OSHA در سال‌های ۲۰۱۲ و ۲۰۱۳، شرکت آدار را برای دو سازه مختلف، یکی در «فار راکوی»، در کوینز و دیگری در «میدوود» بروکلین به دلیل عدم رعایت ایمنی‌های اولیه مانند حضور نردبان یا محافظ جریمه کرد. کارگران هم آموزشی ندیده بودند. اما شرکت مبلغ ۲۰ هزار دلار جریمه را نادیده گرفت تا اخطار بدهی را از سازمان جمع‌آوری بدهی‌ها دریافت کند.

در ششم مارس ۲۰۱۴، قاجحه دیگری در یکی از پروژه‌های آدار رخ داد. مانوئل کلورادو درحالی‌که فاز چین‌داری را با یکی دیگر از کارگران به سه طبقه بالاتر می‌فرستاد؛ از تیر آهن «۱» شکل به روی داربست پرید و دو طبقه به پایین افتاد. بعضی دیگر از کارگران مانند کلورادو، هارنس نبوشیده بودند.

دولت، آدار را ۵۲۳۰۰ دلار جریمه کرد. آدار هم قول داد تا نردبان تهیه کند و داربست‌های غیرایمن را بردارد. اما این شرکت، جریمه را پرداخت نکرد و OSHA هم نام آن را در لیست «بزرگترین متخلفان» قرار داد.

با این حال، آدار به کار خود ادامه داد. ماه بعد، بازرس ایمنی که درحال بازرسی سرزده بود متوجه شد که در سایت ساختمان‌سازی در هارلم «شرایط خطرناک تهدیدآور» وجود دارد. محافظ و توره‌های فلزی ایمنی یا هیچ محافظ دیگری وجود ندارد. این شرکت ۱۸۰۰ دلار دیگر جریمه شد و باز هم پرداخت نکرد.

در سپتامبر ۲۰۱۴، اداره ساختمان‌ها این شرکت را ۲۴۰۰ دلار دیگر به دلیل تخلفات ایمنی جریمه کرد.

نتایج بررسی‌های اداره ایمنی نشان داده که خان از کارگران درخواست کرده «تخته‌ها را بردارند» و داربست‌ها را تغییر دهند تا بتوانند «کار را سریع‌تر تمام کنند.» هیچ‌گونه نرده محافظی نصب نشده بود. سینگ که ۱۸۰ متر قد و ۸۶ کیلو وزن دارد، باید در فاصله ۴۰ متری از زمین، با عبور از اسکلت‌های موقتی و مهاربندها بگذرد تا به محل موردنظر برسد. به همین ترتیب برای اتمام کار تنها دو راه داشت: خم بشود مشخص شد که داربست «به دست کارمندان دادگاه عالی ایالت شکایت کردند. حقوق سینگ سه ماه بود که پرداخت نشده بود. پت جیمز کریسی، وکیل خانواده سینگ می‌گوید: «در کار ساختمان‌سازی، وقت هزینه دارد و برای سودآوری تنها یک راه وجود دارد و آن کاهش جوانب ایمنی است.»

درحالی‌که حادثه هتل Dream توجه رسانه‌های بسیاری را به خود جلب کرد، اما اکثر کارگران همان‌طوری که زندگی می‌کردند از دنیا رفتند؛ بی‌نام و نشان. در ماه دسامبر، در جنوب شرقی منهتن، کارگران درحال بازسازی ساختمان‌های متصل به هم پنج طبقه‌ای در خیابان ریچ بودند که کلادیو پاتینو ۲۲ ساله به طبقه پایین پرت شد. همسرش می‌گوید به دلیل فصل سرما، محیط کار بسیار لغزنده شده بود، اما برای ادامه کار تحت فشار بود. در مصاحبه‌ای در آپارتمان سه‌خوابه‌اش در کوینز می‌گوید: «کلادیو به من گفته بود که شیوه کاری غلط است. این که هر لحظه ممکن است همه چی خراب شود. به من گفت معجزه است که زنده‌ایم.» ساختمان‌های کوچک ریچ را شرکتی به نام کرومن ساخته است.

کرومن مدت‌هاست که با پیمانکار ساختمانی کیسور Casur Management & Maintenance کار می‌کند. در آگوست ۲۰۱۴، وزارت ایمنی و سلامت کار OSHA کیسور را ۲۴۰۰ دلار برای «نبودن حفاظ» جریمه کرد و هشدار داد که «امکان سقوط وجود دارد.» چهار ماه بعد، این اتفاق برای پاتینو افتاد.

کیسور از که مصاحبه امتناع کرده، حادثه را ۴۸ ساعت بعد گزارش کرده. با این کار قانون OSHA را زیر پا گذاشته است. نتایج بررسی‌های اداره ایمنی نشان داده که خان از کارگران درخواست کرده «تخته‌ها را بردارند» و داربست‌ها را تغییر دهند تا بتوانند «کار را سریع‌تر تمام کنند.» هیچ‌گونه نرده محافظی نصب نشده بود. سینگ که ۱۸۰ متر قد و ۸۶ کیلو وزن دارد، باید در فاصله ۴۰ متری از زمین، با عبور از اسکلت‌های موقتی و مهاربندها بگذرد تا به محل موردنظر برسد. به همین ترتیب برای اتمام کار تنها دو راه داشت: خم بشود مشخص شد که داربست «به دست کارمندان دادگاه عالی ایالت شکایت کردند. حقوق سینگ سه ماه بود که پرداخت نشده بود. پت جیمز کریسی، وکیل خانواده سینگ می‌گوید: «در کار ساختمان‌سازی، وقت هزینه دارد و برای سودآوری تنها یک راه وجود دارد و آن کاهش جوانب ایمنی است.»

درحالی‌که حادثه هتل Dream توجه رسانه‌های بسیاری را به خود جلب کرد، اما اکثر کارگران همان‌طوری که زندگی می‌کردند از دنیا رفتند؛ بی‌نام و نشان. در ماه دسامبر، در جنوب شرقی منهتن، کارگران درحال بازسازی ساختمان‌های متصل به هم پنج طبقه‌ای در خیابان ریچ بودند که کلادیو پاتینو ۲۲ ساله به طبقه پایین پرت شد. همسرش می‌گوید به دلیل فصل سرما، محیط کار بسیار لغزنده شده بود، اما برای ادامه کار تحت فشار بود. در مصاحبه‌ای در آپارتمان سه‌خوابه‌اش در کوینز می‌گوید: «کلادیو به من گفته بود که شیوه کاری غلط است. این که هر لحظه ممکن است همه چی خراب شود. به من گفت معجزه است که زنده‌ایم.» ساختمان‌های کوچک ریچ را شرکتی به نام کرومن ساخته است.

کرومن مدت‌هاست که با پیمانکار ساختمانی کیسور Casur Management & Maintenance کار می‌کند. در آگوست ۲۰۱۴، وزارت ایمنی و سلامت کار OSHA کیسور را ۲۴۰۰ دلار برای «نبودن حفاظ» جریمه کرد و هشدار داد که «امکان سقوط وجود دارد.» چهار ماه بعد، این اتفاق برای پاتینو افتاد.

کیسور از که مصاحبه امتناع کرده، حادثه را ۴۸ ساعت بعد گزارش کرده. با این کار قانون OSHA را زیر پا گذاشته است. نتایج بررسی‌های اداره ایمنی نشان داده که خان از کارگران درخواست کرده «تخته‌ها را بردارند» و داربست‌ها را تغییر دهند تا بتوانند «کار را سریع‌تر تمام کنند.» هیچ‌گونه نرده محافظی نصب نشده بود. سینگ که ۱۸۰ متر قد و ۸۶ کیلو وزن دارد، باید در فاصله ۴۰ متری از زمین، با عبور از اسکلت‌های موقتی و مهاربندها بگذرد تا به محل موردنظر برسد. به همین ترتیب برای اتمام کار تنها دو راه داشت: خم بشود مشخص شد که داربست «به دست کارمندان دادگاه عالی ایالت شکایت کردند. حقوق سینگ سه ماه بود که پرداخت نشده بود. پت جیمز کریسی، وکیل خانواده سینگ می‌گوید: «در کار ساختمان‌سازی، وقت هزینه دارد و برای سودآوری تنها یک راه وجود دارد و آن کاهش جوانب ایمنی است.»

ایمنی و عدم پرداخت جریمه‌ها بارها به دادگاه فراخوانده شده‌اند. اقتصاد رو به رشد و نرخ بیکاری پایین به رونق ساختمان‌سازی کمک کرده. نشانه‌هایی هم وجود دارد که ساختمان‌سازی رو به افزایش خواهد بود. بیل دو بلژیکی، شهردار نیویورک به منظور مقرون به صرفه کردن خانه‌ها از ساخت‌وساز عمودی حمایت می‌کند.

تلفات جانی به وضوح نشان‌دهنده آن است که شهر دارد روی شانه‌های مهاجران تازه‌وارد، به‌خصوص اهل آمریکای لاتین، ساخته یا بازسازی می‌شود. بیشتر آنها اجازه کار در آمریکا را ندارند.

البته مهاجران همیشه در تجارت ساخت‌وساز دستی داشته‌اند، از نسل‌های اولیه مهاجران ایرلندی گرفته تا اهالی اروپای شرقی در این اواخر. اما بسیاری از آنها بی‌سواد و دوسال گذشته جان خود را از دست داده‌اند، به دلیل وضع قانونی‌شان بسیار آسیب‌پذیر بوده‌اند. با اطلاعات به دست آمده از مصاحبه با دوستان و خانواده‌های آنها، اکثر قربانیان خوب آموزش ندیده بودند، پول نقد می‌گرفتند (حساب بانکی نداشتند) و از اعتراض کردن درباره شرایط غیرایمن می‌ترسیدند.

داستان زندگی کلورادو که ۱۵ سال پیش از وراکروز، واقع در مکزیک به آمریکا آمد نیز همین است. او دارای دو فرزند پسر است. به گفته همسر کلورادو، شانه‌هایش به خاطر بلند کردن تیر و تخته‌های چوبی سنگین همیشه درد می‌کرد، اما احساس می‌کرد باید کار کند تا کس دیگری جای او را نگیرد. همسرش نتوانست اطلاعات بیشتری درباره علت مرگ کلورادو از صاحب کارش پیدا کند.

او درحالی‌که اشک از چشمانش فرو می‌ریخت، می‌گوید: «هنوز نمی‌دانم چه اتفاقی افتاده، نمی‌دانم آخرین حرف‌هایش چه بوده.»

شغل‌های بزرگ

گورمیت سینگ ۱۳ سال پیش از یک دهکده کشاورزی نزدیک کاپورتالا در منطقه پنجاب در شمال هند با دریافت ویزای توریستی به آمریکا آمد. او تا آوریل ۲۰۱۴ که پیکر بی‌جانش به خانه فرستاده شد، هیچ‌وقت به خانه نیامده بود.

سینگ، سرباز پیشین ارتش هند، برای کار بازسازی آجر و دیگر کارهای ساختمانی به نیویورک آمد. در آپارتمانی در ریچموند هیل، کوینز با سه، چهار مرد دیگر که بیشتر سبک‌های هند بودند زندگی می‌کرد. او در نهایت می‌توانست ماهانه ۲ هزار دلار برای خانواده‌اش پول بفرستد.

بعد از پسرانش به آمریکا آمدند و برای مدت کوتاهی با او هم‌خانه شدند؛ الان هر دو در کنتاکی زندگی می‌کنند، یکی در پمپنیزین کار می‌کند و دیگری در رستوران. قبل از مرگش، سینگ به خانواده‌اش در هند گفته بود که امیدوار است بتواند به خانه برگردد، اما تصمیم گرفت برای یک فرصت کاری دیگر هم در آمریکا بماند؛ هتل Dream در غرب خیابان پنجاه و پنجم.

دخترش در مصاحبه تلفنی از هند می‌گوید: «رئیسش گفته بود: می‌تونی برای تمام کردن این پروژه بمونی؟ ۱۰ هزار دلار و یک پلیت مسکونی که در آن کارگران ساختمانی کشته شده‌اند، اقدامات ساده و اولیه برای پیشگیری از پرت شدن آنها انجام نشده است. کارگران برخلاف اجبار قانون اغلب کلاه ایمنی و هارنس نداشته‌اند. نظارت درستی هم صورت نمی‌گرفته. در بسیاری از پروژه‌ها، برای سرعت بیشتر حق‌الزحمه پرداخت می‌شده، به همین ترتیب کارگران از راه‌های میانبر خطرناکی استفاده می‌کردند.

حدود یک چهارم مرگ‌ومیرها در مرکز شهر اتفاق افتاده و به همین دلیل توجه بسیاری از رسانه‌ها را به خود جلب کرده‌اند. اما اکثر این حوادث در دیگر نقاط شهر، مورد توجه قرار نمی‌گیرند. معمولاً در پروژه‌هایی که کوچکترند، کارگران مشغول به کار عضو اتحادیه نیستند و اغلب آموزش درستی ندیده‌اند. اکثر پیمانکاران آنها هم به دلیل نقض

یاسمن طاهران از زندگی تمام کارگران ارزش دارد. خانواده کارگران باید این اطمینان را داشته باشند که وقتی خانه را به قصد کار ترک می‌کنند، سالم به خانه برمی‌گردند. با این حال، احتمال کشته‌شدن کارگران ساختمانی نیویورک در هنگام کار، مخصوصاً مهاجران و کارگران غیرصنعتی از دیگر بخش‌های اقتصادی بیشتر است. افزایش میزان تلفات و جراحات بدنی، بیشتر کارگران ساختمانی مهاجر را تحت تأثیر قرار داده و نرخ آن از ساختمان‌های جدید بیشتر است. این موضوع باعث شده تا شرکت‌های ساختمانی با جریمه‌های بیشتری روبه‌رو شوند. اداره ساختمان‌ها در نیویورک امیدوار است بتواند با بازرسی‌های تصادفی و دوره‌های آموزشی اجباری، به کاهش میزان تلفات کمک کند.

دیوید چن در گزارشی برای نیویورک تایمز از میزان تلفات جانی کارگران، بی‌توجهی پیمانکاران و کمبود نظارت بر ایمنی کار آنها می‌گوید.

موتل کلورادو، کارگر ساختمانی ۳۶ ساله، وقتی که داشت کف‌پوش یکی از طبقات ساختمان جدیدی در منطقه ویلیامزبرگ در بروکلین را نصب می‌کرد، در ارتفاع ۵ متری تعدادش را از دست داد، به پایین پرت شد و از دنیا رفت.

چند هفته بعد، یکی از میهمانان هتل Dream واقع در مرکز شهر منتهن صدای جیغی را شنید. گورمیت سینگ مهاجر هندی ۵۸ ساله که مشغول کار بر نمای خارجی ساختمان بود، پایش روی داربست لغزید، از طبقه هشتم پایین افتاد و روی محافظ پیاده‌رو فرود آمد.

دوازده روز پس از مرگ سینگ، لوکاس استولارسکی، ۳۳ ساله، از بالای پشت‌بام یک ساختمان اداری به ارتفاع ۳۳ متر به پایین پرت شد. او درحال نصب تخته چندلایی به لبه دیواره بود.

ساختمان‌سازی در پنج بخش نیویورک بسیار رونق پیدا کرده، باعث ایجاد تحول در محله‌های متروک شده و این شهر را به آشفته‌بازاری از ساخت‌وساز ساختمان‌های اداری و مسکونی تبدیل کرده است. اما این فعالیت‌ها هزینه قابل توجهی هم دارد: در سال گذشته، تعداد کارگرانی که در حوادث مربوط به ساختمان‌سازی صدمه می‌بینند یا کشته می‌شوند، افزایش داشته است.

افزایش مرگ‌ومیر و آسیب‌های فیزیکی - بیشتر در میان کارگران ساختمانی که مهاجران غیرقانونی هستند - بسیار بیشتر از تعداد سازه‌های جدید در مدت زمان یکسان است. این موضوع مدرک واضحی است که نشان‌دهنده عقیده بازرسان ایمنی، مأموران دولتی و شاکیان است که می‌گویند شرایط ایمنی در ساختمان‌سازی بسیار نامساعد است. نیویورک تایمز بر پرونده‌های مرگ‌ومیر کارگران ساختمانی در دوسال گذشته مروری داشته است. همان‌طور که نتایج تحقیقات فدرالی درباره یکی از این حوادث نشان می‌دهد، بسیاری از آنها «کاملاً قابل پیشگیری» بوده‌اند. در هر مورد، با مرور هزاران صفحه از گزارشات ایمنی، دفتر چه یادداشت‌ها، نقاشی‌های آماتور، درخواست‌ها و دیگر پرونده‌ها، همچنین مصاحبه‌هایی که با خانواده‌ها و دوستان کارگران انجام شده، مشکلات یکسانی مشاهده شده است. در بیشتر حوادث ساختمانی کسانی که در آن کارگران ساختمانی کشته شده‌اند، اقدامات ساده و اولیه برای پیشگیری از پرت شدن آنها انجام نشده است. کارگران برخلاف اجبار قانون اغلب کلاه ایمنی و هارنس نداشته‌اند. نظارت درستی هم صورت نمی‌گرفته. در بسیاری از پروژه‌ها، برای سرعت بیشتر حق‌الزحمه پرداخت می‌شده، به همین ترتیب کارگران از راه‌های میانبر خطرناکی استفاده می‌کردند.

حدود یک چهارم مرگ‌ومیرها در مرکز شهر اتفاق افتاده و به همین دلیل توجه بسیاری از رسانه‌ها را به خود جلب کرده‌اند. اما اکثر این حوادث در دیگر نقاط شهر، مورد توجه قرار نمی‌گیرند. معمولاً در پروژه‌هایی که کوچکترند، کارگران مشغول به کار عضو اتحادیه نیستند و اغلب آموزش درستی ندیده‌اند. اکثر پیمانکاران آنها هم به دلیل نقض